

נספח 1ת.צ.

בבית משפט השלום

חיפה

בעניין : 1. אבי שMRI ת.ז. 058383662
 2. דקלה פרי ת.ז. 029989787
 3. חיים סבג חן ת.ז. 039463179
 ע"י ב"כ עווה"ד גולן נפתלי
 מרוחוב תננה 2, כפר תבור, מוזיאון חצרות האיכרים
 מען למכתבים : ת.ד. 231 עין דור 1933500
 טל : 153-48391444 פקס :
 דוא"ל : Office@Golann-Law.co.il

התובעות

- נגד -

1. כלבו חיינט בע"מ ח.פ. 512180886
 מרוחוב המרכבה 31, חולון 5885119
2. מחסני מזון – חיינט פלוס בע"מ ח.פ. 513772731
 מרוחוב הרצל 11, קדימה 6092000
3. מ. יוחנן ובניו (1988) בע"מ ח.פ. 511344186
 רחוב קינד מוטי 10, רחובות 7638519

הנתבעות

מהוות התביעה : כספית, השבה, פיצוי, צו עשה, ייצוגית
 סכום תביעת לכל תובע : 40 ש"ח סכום תביעת ל התביעה : 1,800,000 ש"ח

תובענה ייצוגית1. הצדדים

א. התובעות והቶבע הינם/ן אזרח/יות ישראל (יקראו למען הנוחות מעתה ואילך
 "התובעים" ו/או "התובעת").

ב. הנתבעות 3-1 הינו חברות בעירבו מוגבל שהתאגדו בישראל.

הנתבעות הינו רשות שיווק מזון בעלי סניפים גדולים, ואת מרוכולתן הן משוקות ו/או מציגות ו/או מוכרות ללקוחותיהן הן באמצעות סניפיהן והן באמצעות אתרי המרשות שבניהולו לקניית באופן מקוון (למעט הנתבעת 3).

2. מבוא

- א. תובענה זו מוגשת על פי פרט מס' 1 לתוספת השנייה לחוק התובעות הייצוגיות- "תביעה נגד עסק, בהגדתו בחוק הגנת הצרכן, בקשר לעניין שבינו לבין לקוח, בין אם התקשורת בעסקה ובין אם לאו".
- ב. עניינו של כתוב התביעה, בהפרת תקנים רשיומים, הפרת חובה חוקה, הטעייה צרכנים וושיות עשר ולא במשפט מטעם הנתבעות. **בפי שפורט להלן, הנתבעות מוציאות תחת ידו מוצרים המציגים ונמכרים לצרכני הקצה כ"יון" לכל דבר ועניין למatters שאינו המוצרים מהווים יין ואף אסור לנכונות יין בשום אופן.**
- ג. כתוצאה לכך, הפירו הנתבעות את הוראות הדין באופן המקים לתובעות עלילת תביעה כפי שיפורט בהמשך.

ואלה נימוקי הבקשה:

3. נסיבות העניין

- א. הנתבעות שלוטות באופן בלבד בכך שהיא מוצגים מוצריהם לצרכן באתריהם ו/או על המדף במרכוליהם, הן באמצעות מיון המוצרים באתר **לפי מחלקות קטגוריות** (בשר, דגים וירקות למשל), והן באמצעות הצגת כל מוצר **תחת שם המוצר באתר האינטרנט ו/או בשלט על המדף**.
- ב. במוצרים נשוא ענייננו, תחת מחלוקת היינוט בסניפי הנתבעות ותחת קטgoriyot ה- "יין"/"יינוט"/"יינוט מביעבים" באתר המרשות לקניית "און ליין" שפעילות הנתבעות 1 ו- 2, מוצגים יינות שונים.
- לצד היינוט **האמתיתים** שמציגות הנתבעות תחת קטgoriyah "יין"/"יינוט"/"יין מביעב", **מופיעים גם מוצרים שאינם יין** ושאסור לנכונות או להציגם כ- "יין".
- ג. התובעות 3-1, ערכו קניות אצל הנתבעות 3-1 (בהתקאה), לאחר שהתרשםו מהשם ומהסיווג של המוצרים תחת קטgoriyah "יין" ו/או "יין מביעב", אם באתר המרשות ואם בשם "יין" בשלט המדף במרכול, וזאת בהסתמך על המציג לפיו מדובר ב"יין" לכל דבר ועניין.

העתק צילומי מסך מאתר המרשחת וממדיי המרכולים, בהם מוצגים המוצרים כ"יין"
כל דבר ועניין", מצ"ב נספחים א'-ג' בתאמה.

ד. בעת צריכה מהמוצרים, התעורר חשדן של התובעות באשר לכך שאין מדובר ב"יין".

עיוון עמוק ב佗יות הארץ מעלה רשימת רכיבים ארוכה שאינה אופיינית ליין, וכן עיוון ב佗יות מעלה שם המוצר כפי שופיע על אריזתו איננו "יין" או "יין מוגז" או "יין מבUBEY" אלא "משקה כוהלי מוגן".

מכאן, שאfilו יצרנו/ יבואן המוצר לא מעז לבנות את המוצרים "יין".

העתק צילומי תוויות חלק מייצג מהמוצרים, מצ"ב ומסומן ד'.

ה. התובעות הوطעו לרכוש ולצרוך מוצרים שחשבו שהם יין לאור מצגי הנتابעות, על אף שאין מדובר בין כלל וכלל, אלא במוצרים נחותים ב"תחרופות" של יין, אשר נורקחים באופן מלאכותי וזול ע"י ערבות רכיבים רבים גונו - שבר לחת, יין מבושל, מיץ תפוחים, מיץ ענבים, סוכר, פחמן דו חמצני, חומרי טעם וריח, מוסחת חומציות, חומצת לימון, חומצה סיטרית, מוגע חמוץ-חומצה אסקורבית, חומריים משמרים: חומצה סודבית וגופרית דו חמצנית (מכיל טולפיט) ועוד.

ו. בדיקת הדין הרלוונטי, מעלה כי אין כל ספק שהතובעות והצרכנים הوطעו מעצם הצגת המוצרים הניל כ"יין". כל זאת, מן הטעם הפשטוט לפיו המוצרים הניל לא יכולים להיקרא יין, עת אם הם לא נוצרו "באופן בלעדי" על ידי תסיסה כוהלית של ענבי יין תוך נשיאת בוהל בחוזק 8.5%-13.5% בנצח:

ראה סעיף 2.1 לתקן ישראלי מיוחד ורשמי "יין" 1318 (להלן: "תקן היין"), חלק 1 (2018), הקובלע כי יין הוא:

"משקה המיוצר באופן בלעדי על ידי תסיסה כוהלית (שלמה או חלקית) של ענבי יין (מרוסקים או שאינם מרוסקים) או של תירוש ענבים... חוזק הכוhal למעשה בין איינו קטן מ- 8.5% בנצח ואינו גדול מ- 13.5% בנצח".

המוצרים גם לא עומדים בהגדלה המינימלית ל- "יין מוגז" ואו "יין מבUBEY" על פי תקן היין :

2.23.1. **יינות מבubeעים**2.23.1.1. **יין מבubeע**

יין המתקבל בתסיסה כוהלית ראשונה או שנייה של אחד או יותר מкомпонентי המוצר הלאה:

- ענבים טריים;
- תירוש ענבים;
- יין.

2.23.2. **יינות מוגזים (יין נתזים)**2.23.2.1. **יין מוגז**

יין שתחולת הפחמן הדו-חמצני בו גדולה מ-3.0 אטמוספרות, ומקור הפחמן הדו-חמצני הוא בחלקו או במלואו מtosפת של גז שאינו נובע מהתסיסה באותו מכל.

2.23.2.2. **יין מוגז בלוחץ מוגחת**

יין מוגז, שהלחץ העודף בכל בטמפרטורה של 20°C הוא בין 1.0 ל-3.0 אטמוספרות.

מכאן, כי מרכיבת שהורכבה **באופן מלאכותי** מעורבבית שיכר לתת, יין מבושל, סוכר, מיצים, מונעי חמוץ, חומרים משמרים, חומרי טעם וריח ועוד- **איןנה יין**, ואין להציגו ככזו.

החוקיק קבע **איסור מוחלט** להשתמש **במילה "יין"** לתיאור מוצר שאינו יין (האיסור הוא גורף ולא חל רק על אריזתו או על משוקו). ראה סעיף 3.2 בחלק 2 לתקון היין החדש:

3.2. **סימון אסור**3.2.1. **מידע מטעה**:

אסור לסמן (לרבבות בסימן או בצייר) מידע מכל סוג שהוא העולל לייצור אי-ודאות בנוגע למקור היין או לאופיו של היין.

אסור להשתמש במילה "יין" כחלק מסימון של משקה שסדרת התקנים הישראליים ת"י 1318 אינה חלה עליו, למעט בחומר יין.

ז. היהות והתוויות ביקשו לרכוש ולצרוך יין, והבינו כי הوطעו כאשר במקומם יין מוצר נחות בתוכנותיו, אשר אינו עומד בziegotihon, הן העדיפו שלא להמשיך לצרוך את המוצרים שהיו בידן.

ח. ברור כי הצגת המוצרים בשם האמייתי שלהם, שלבטח איןנו "יין" מהו **מכשול שיוקי** להיקפי המכירות של המוצרים, עקב תפיסת הרכנים החיובית לתוכנות הייחודיות והבלתיידות של מוצר יין. זו הסיבה לכך שהנתבעות בחרו להעניק למוצרים שם ומיקום קטגוריאלי כ"יין" לכל דבר ועניין ובכך להגדיל את היקפי המכירות, תוך הפרת הדין.

חשיבות הסימוןعقب פער הכוחות בענף המזון

3

א. להתנהלות השחקנים בענף המזון, השפעה ישירה על בריאות הציבור ועל החלטותיו כרכניות, עת יש בידם הכוח, הידע והמשאבים להשפיע על טיב, איכות ומהות המזון.

ב. לצורך כמעט ואין יכולת לדעת מהן יתרונוטיו או חסרונווטיו של המוצר, אלא על פי המידע שמצווי על אריזתו.

ג. היעדר קבלת התביעה תגרום לבטח להנחתה הפרת פערי הכוח והמידע, **תיק שחשוטא יצא נשבך, ויתכו שימושך להסתיר מידע מהצרכנים, תיק הפרה גסה של הוראות הדין.**

ד. חוק הגנת הצרכן אינו מותיר מקום לספק, ומהיב באופן שאינו משתמע לשתי פנים, כי כל עסק יdag כי מוצר היוצא תחת ידיו יסומן כהלכה בהתאם להוראות החוק, התקנות והתקנים הרלוונטיים למוצר. על אחת כמה וכמה, כאשר מדובר על מוצר מזון, המשמש לצריכה גופנית פנימית, המחייב לגנות לצרכן בגילוי נאות פרטים כגון רכיבי המוצר, איקותם, טיבם וכו'. **דבר לא נעשה בענייננו!**

ה. אוטונומיית הצרכן אמורה לשמור במלואה במקרה שלAMILIO הוראות חוק הגנת הצרכן הדין. כפועל יוצא, המשמעות המיידית של הפרת הדין הינה **פגיעה בذرנו**, שאליו היה מבין מה תוכנות המוצר שהוא מכניס לגופו - לא היה צורך אותו.

אי גילוי מלאו המידע אודות המוצר לצרכנים, פוגע ביכולתם לקבל החלטה צרכנית נבונה. ראה דבריו של מנכ"ל המועצה הישראלית לצרכנות, עוזי"ד אהוד פלג¹:

"הסתרת מידע מן הצרכנים כדי למנוע מהם לקבל החלטות רכישה נבונות מהוות הפרת אמון כלפי הצרכנים וחוטאת לשורש ההתקשות העיסקית.
הסכמה בין מוכר מרצון לבין מרצון בשנייהם גמירות דעת (הבנה וכוננות להיכנס להסכם מכור) ביחס לעיסקה. התנאי הבסיסי לכך הוא **שכל פרטי העיסקה יודיעם ל-2 הצדדים**. הדברים נוכנים בוודאי ביחס לפרטים שידייתם ע"י הצרכנים יש בה כדי להשפיע על רצונם להיכנס לעיסקה בתנאים המוצגים להם ובעיקר במחיר הנידרש מהם. ערכו של מוצר או שירות מבחינת הצרכן, **וארכה של התמורה לבסף בעינו – היחס עלות-תועלת -- הם שיקולים שאסור למנוע מכרבו לבחון ע"י הסתרת מידע מפניו. מי שנוהג בכך, נהוג בחוסר יושר, בערומות פסולה ומוות את משמעותו של הרצון החופשי בחיי המסחר**. שאלת מיליון הדולר היא מודיע מושגים לעצם בת-עסק לנוהג בדרך לא הוגנת כלפי הצרכנים. התשובה לצערנו טמונה בຄורתה השאלה: מיליון הדולר. דומה כי ב מבחן התנגדות בין ערך ההגינות לבין אינטראס **"מיקסום הרוחחים"** – אנשי עסקים רבים לא רואים כלל דילמה, ועשויים כל שבאפשרותם כדי להגביר את רוחיחתם על גב הצרכנים.

[ההדגשות הוספו]

ראאה גם דברי בית המשפט המחויזי בחיפה, אשר אישר תובענה ייצוגית במסגרת פסק דין שנitizen ב- ת"א (UCHOZI CHIFA) 1169-07 לאה הראל נ' שטרاؤס מושכלות בע"מ ושטרואוס גروف בע"מ (מיום 20.10.2010. פורסם בנבו) :

"יבולתו של הרכן להשוות מחירים היא נשמה אפה של צרכנות, וכל הגבלה או מניעה של יכולת זו כמו בגיעה ביכולתו לקבל החלטות צרכניות מושכלות... התובעת טענה שהנזק שנגרם לה הוא העדר אפשרויות להשוות את מחירי המוצרים למחירי מוצר אחרים, דבר שהיה אפשרי אם הנטבעה היו מסמנות את אריזות המוצרים כנדרש על פי התקן. נזק זה אמנים איינו נזק ממשוני או רכושי, אך הוכר בפסיכה כנזק שיש לפצות עליו. ומזה שנטפסקה ההלכה בעניין ראבי (ראו: עא 1338/97 תנובה מרכז שירות לשוק תוצרת חקלאית בישראל בע"מ נ' תופיק ראבי, נז (4) 673 (2003)) אין עוד מניעה הלבתית להכיר בנסיבות שתיגרים לצרכן ביכולתו לקבל מידע, שיאפשר לו להשוות מחירים ולרכוש את מוצר שבו יחפוץ על יסוד שיקולי מחיר, איכות ושאר שיקולים שהם רלוונטיים להחלטה צרכנית, נזק שהוא בר פיצוי בתובענה מעין זו שלפנינו (ראו למשל: בשי"א (ת"א) 1877/06 (תא 1036/06) שritten טל נ' מרכז רפואי רבין (קמפוס בילינסון) (טרם פורסם, [פורסם בנבו] 31.5.10)). נזק זה ניתן לראות בנובע ההטעה המיוחסת לנתבעת ומשם כך אין מנוס מלדחות טענה זו של נתבעת." (ההדגשות הוסיףו)

ו. ידוע היטב לנتابעות כי אין נתפס בעניין הרכנים כ מוצר איכוטי והן משתמשות בכוונה בשם זה, שנועד על מנת לצד את עניין הרכן, על אף שאינו עומד בסטנדרט החוקי המינימלי כדי להיקרא כך.

בדרך זו, נמכר לצרכנים מוצר השונה מהוותית מיין, וזאת בכך להגדיל רוחחים ע"י מכירות **חומר מלactivo זול ב"תחפות" של מוצר איכוטי** שאיננו זול.

לאור האמור לעיל, מנקודת מבטו של הרכן, ניתן להסיק כי נעשתה כלפיו פעולה **זיוף** ו**הטעה** לכל דבר ועניין.

ז. כאמור, אף היצור עצמו, לא מעז לכנות מוצרים אלו "ייר", ומסמן את המוצרים בהתאם לדין, באופן בו נגלה לפני הרכנים מידע המאפשר לבצע קניה **מושכלת** **תוך השוואת איכויות המוצר ביחס למחייו (value for money)**, וקבלת גילוי נאות **באשר לaiciotio האמיתיות** של המוצר.

ח. הנتابעות לעומת זאת, בחרו לפעול ב曩וד לדין, כשהציגו את המוצרים לצרכניהם כייןנות, על מנת שהרכן יוטעה להסיק כי הינם uomדים בסטנדרט הגבוה המשמר

למוציארים אלה. בכך, עברו הנتابעות גם על איסור ההתעיה בשם המוציאר, הקבוע בין היתר, בסעיפים 2.12 ו- 3.3 לתקון ישראלי רשמי 1145 "סימון מזון ארוז מראש":

12.2. שפם המזון

שם המתאים תיאור נכון ולא מטעה את מהותו של המזון.

12.3. כל סימון יהיה נכון, לא מטעה ונitinן להוכחה.

ט. הנتابעות נטו לעצמן בדרך זו יתרון לא הוגן בתרומות על ליבו וכיסו של הזכרן, אשר הוביל לקבל החלטה כרכנית לא נבונה ולא משתלמת, עקב לכך שאליו הגיעו לשחק שלא לפי "כללי המשחק" המכחיבים, לפיהם פועלים שחוקנים אחרים ומרכזיים בענף.

.ג. מהיoms בו גילו התובעות את העלמת המידע וההתעיה של הנتابעות, אבדה אמונהה בהן כמעט. תחששותensus, עילבון ותסכול מלאו את ליבן, עת מצאו כי הوطעו לרכוש ולצרוך מוצר נחותה השונה מהותית מזוה שהתוכנו לרכוש ולצרוך.

יא. הנتابעות מודעות לכךuai הצגת המוציארים כ"ין" עשוי להביא עליהם הפסד כספי. זאת עקב לכך שכרכניים רבים יבינו מהי האיכות האמיתית של המוציאר למוציארים אחרים, ועקב סיבה זו הן לא הציהרו את שהיא עליהם להציג בפני כרכניהם.

יב. הפער שבין אייקות המוציאר בפועל ובין האיקות לה ציפו הזכרניהם, מהוות הפסד עבור התובעות והזכרניהם. לעניין זה, מופנה בית המשפט הנכבד לקביעות בית המשפט המחויזי בתל אביב, במסגרת ת.א. 2474/02 **רוטס תומר נגד מת'ב בע"מ מיום 20.3.2007** (פורסם בנבו).

יג. אילו ידעו התובעות ואילו ידעו הזכרנים אודות רמותם הנחותה של המוציארים, כלל לא היו רוכשים אותן מלכתחילה.

יד. התובעות יטענו כי נזק הממוני יעמוד לפנים מסורת הדין, על גובה מחצית מחיר מוצר אחד, דהיינו כ-12 ל"ש. זאת היהות והתובעות והזכרנים רכשו וצרכו מוצר, כשהם האמינו כי תוכנותיו שונות מהתוכנות שלבסיסן נתגלו ככלו שאינן עומדות על הציפיות, והינם זכאים להשבה (ולא חלקית) ולביטול חוזה.

لتובעות נגרם גם נזק שמדובר במקרה נזק שאינו ממוני, עקב אובדן טוטאלי של אמונה בתובעות, ועוגמת נש רבה עקב הטעיתן, שללה מהתובעות את האפשרות הכה בסיסית להשוואת טיב ומחריר המוציאר למוציארים אשר מיוצרים ומשווקים ע"י המתחרים, אשר אייקותם התגלתה בדיעד כטובה יותר. בכך גרמו הנتابעות לכעס, תסכול, אובדן אמונה, חוסר נוחות ופגיעה באוטונומית התובעות אשר הכניסו לוגוף חומר שונה בתכליות מזוה שביקשו לעצמן. נזק זה יעריך ב- 28 ל"ש (40 ל"ש בסך הכל).

טו. יחס בלבתי אחראי ובלבתי הונן זה כלפי החרכנים, ראוי לביוקרת ולגינוי, תוך חיוב הנتابעות לפצחות את כל ציבור לקוחותיהם על נזקיהם הממוניים והבלתי ממוניים, הנוגעים הן להשבה והן לפיצוי.

טו. התנהלותו הנتابעתה, מキימה עילית תביעה חזית, עשיית עשור ולא במשפט, הטעה והפרת חובה חוקה באופן שפוגע במעטדו הבסיסי של החרכן, בכבודו ובאוטונומיה שלו. יצוין כי התובעות לא השתמשו ביתר תכונות המוצרים שבידן מתוך אי רצון לצרוך אותם. אריזות מוצרים מצויות בידיהם כראיה לרכישתם.

יז. בפסק"ד שניתנו בת.א. (מחוזי ת"א) 2537/06 בשי"א 24655 פרchan נגד מולטיילוק בע"מ (מיום 9.2.09 פורסם בנבו) נקבע כי אין צורך להוכיח הטעה בפועל של כל אחד מהחרכנים, וכי בהוכחת עצם קיומה של הטעה בפרסום, שבעניינו לבטח נעשתה וגעשית גם כיוום:

"לכן, לצורך הוכחת הטעה של חברי הקבוצה, כמו גם לצורך קבלת סעד הצחחרתי וזו מניעה האוסר את המשך ההטעיה, אין צורך להוכיח הטעה בפועל של כל אחד מהם. הוכחת עצם קיומה של הטעה נעשית על פי בחינת החומר הפרטומי של הנتابעת. סעיף 20(א) לחוק תובענות יצוגיות קובע את הכלל הבסיסי, לפיו הוראות בית המשפט בעניין דרך קבלת הסעד יינטו באופן שלא יהיה בו "כדי להכvid במידה העולה על הנדרש על חברי הקבוצה או על בעלי הדין". סעיף 20 לחוקណון בהרחבה בעניין תנובה, וזאת בעילה של הטעה לפי החוק, למורת שהיא ברור כי לא ניתן יהיה לאתר את חברי הקבוצה התובעת, ולאחר מכן בירור פרטני בשאלת מה ידע ומה חש כל צרכן, ומה מידת הנזק שנגרמה לו.

פסקת פיצוי אינדיידואלי אינה מחייבת בהכרח קיום הליך הוכחות פרטני, שבו כל חבר מבין חברי הקבוצה מוכיח את זכאותו לסעד הכספי בפרט וכי לצד השיטה של הוכחת נזק באופן אינדיידואלי ניתן לקבוע את הנזק באופן כולל עבור הקבוצה בכללותה. משהווכח קיומו של פרסום מטענה – כמה חזקה שהחרכן נחשף אליו ופועל על פיו. לכן, העילה האשית של התובעת, שהוכחה לאהורה, משותפת לה ולכל אלו שרכשו את מנעולי הנتابעת."

5. הגדירות הקבוצת

א. סעיף 10(א) לחוק תובענות יצוגיות, קובע כי לאחר אישור הגשת התובענה הייצוגית, יגדר בהמה"ש את קבוצת התובעים.

ב. אין בידי התובעות הנתונים או הכלים לדעת מה גודל הקבוצה במידוק, ועל כן על פי אומדן והערכתה, יוערך מספר הרכישות של המוצרים אצל כל אחת מהנתבעות בכ- 15,000 (הערכה על הצד הנושא).

ג. במחלך הדיוון בבקשת אישור תובענה ייצוגית, יהא זה מותבקש לחייב את המנתבעות למסור נתונים שבידיהם בנוגע למספר החרכניים הרלוונטיים לתובענה במשך שבע שנים לאחרונות. בדרך זו ניתן יהיה לאמוד את מספר חברי הקבוצה באופן מדויק יותר (במקרה בו יתגלה כי מספר הרכישות בפועל עולה על המספר המוערך, שומרות התובעות על זכותן לתקן את בקשת האישור והתובענה בהתאם).

ד. לאור הנהנה האומדןית על הצד הנושא, לפיה כ- 15,000 איש נפגעו ממשי כל אחת מהנתבעות בנפרד, הרי שיש לפנותם לפי החישוב הבא:

הנזק הממוני יוערך בסכום מחצית עולתו הקמעונאית של המוצר (כ- ש'12), וairo יתווסף הנזק הבלתי ממוני (шибירך בסך של 28 ש'), כפול מספר החרכנים (шибירך ב- (15,000 = 600,000 ש' (מכל אחת מהנתבעות)).

6. הטיעון המשפטי

6.1 עילת הטעיה וחוק הגנת החרבן

א. פרק ב' לחוק הגנת החרבן, התשמ"א 1981, קובע איסור "הטעיה וניצול מצוקה" של החרבן. סעיף 2 לפרק זה, אוסר על הטעיה חרבן, בין אם במעשה, במחלה, בעל-פה, בכתב או בכל דרך אחרת, ככל עניין מהותי אשר עלול להטעות את החרבן:

- "2. (א) לא יעשה עסק דבר – במעשה או במחלה, בכתב או בעל פה או בכל דרך אחרת לאחר מועד ההתקשרות בעסקה – העולם להטעות חרבן בכל עניין מהותי בעסקה (להלן – הטעיה); בלי לגרוע מכלליות האמור יראו עניינים אלה כמשמעותיים בעסקה:
- (1) הطيب, המהות, הכמות והסוג של נכס או שירות;
 - (2) המידה, המשקל, הצורה והמרבייבים של נכס;..."
 - (4) השימוש שנייתן לעשוות בנכס או בשירות, התועלות שניתן להפיק מהט והסיכוןם הכרוכים בהם;
 - (5) דרכי הטיפול בנכס;..."
 - (9) תאריך הייצור של הנכס או תאריך תפוגתו;..."
 - (14) חוות דעת מקצועית או תוכאות של בדיקה שניתנו לגבי טיב הנכס או השירות, מהותם, תוכאות השימוש בהם, והסיכוןם הכרוכים בהם;..."

ב. סעיף 2(ב) לחוק הגנת החרבן, מוסף וקובע כך:

"(ב) לא ימכור עסק, לא ייבא ולא יחזיק לצרכיו מסחר נכס שיש בו הטעיה ולא
ישתמש בנכס כאמור למתן שירות".

ג. סעיף 31 לחוק הגנת הצרכן, קובע כי הצרכן הנפגע בעקבות ההטעיה הנובעת מסעיף 2 לחוק זה- זכאי לפיצויים מהעסק.

ד. אין כל ספק כי במעשהיהם ובמחדריהם, הטעתו התובעות את התובעת את הצרכנים הנמנים עם הקבוצה, עת **ענין מוחותיים בעסקה הנוגעים לפירות הסיכון שבחירת המוצר, העלמתם במכוון והטעיה.**

ה. ההטעיה כמצוין לעיל, בענייני "טיב, מהות, כמות, סוג הנכס, מידת, משקל צורה ומרכיבים", נכללת בגדיר **סעיפים 2(א), (1), (4), (5), (9) ו-(14)** לחוק הגנת הצרכן, ומחייבת על כך שהטעיה התובעות הינה **בעניין שהוא מוחותי על פי הגדרת החוק**.

ו. סעיף 4 לחוק הגנת הצרכן קובע כי היה על הננתבעות/ות לגנות לתובעת גילוי מלא אודות תכונות המוצר/ים, דבר שלא נעשה בענייננו:

"(א) עסק חייב לגנות לצרכן –

- (1) כל פגס או איוכות נחותה או תכונה אחרת הידועים לו, המפחיתים באופן ממשמעותי מערכו של הנכס;
- (2) כל תכונה בנכס המחייבת החזקה או שימוש בדרך מיוחדת כדי למנוע פגעה למשתמש בו או לאדם אחר או לנכס תוך שימוש רגיל או טיפול רגיל;
- (3) כל פרט מהותי לגבי נכס שקבע הרשות אישור ועדת הכללה של הכנסת; אולם תהא זו הגנה לעוסק אם הוכחה כי הפגם, האיךות או התכונה או הפרט המוחותי בנכס היו ידועים לצרכן.

(ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו גם על שירות."

ז. הננתבעות ניצלו בעוזות מצח את מצוקת התובעות ואת **בורותן** בニיגוד לסעיף 3 (ב) לחוק הגנת הצרכן הקובע לכך:

"לא יעשה עסק דבר - במעשה או במחדר, בכתב או בעל פה, או בכל דרך אחרת, שיש בו ניצול מצוקתו של הצרכן, בורותו, או הפעלת השפהה בלתי הוגנת עליו, הכל כדי לקשו עסקה בתנאים בלתי מקובלים או בלתי סבירים, או לשם קבלת תמורתה העולה על התמורה המקובלת."

ח. סעיף 7 לחוק הגנת הצרכן קובע כי ככל שההטעיה הייתה בפרסומת, יש לראות גם בכך כהפרה של סעיף 2.

ט. בעניין נשוא הבקשה דן, הנتابעות בכוונה תחיליה לא הקפידו על חובת הציון הקוגניטיבית של המוצר, ובכלל זה, ציון שם לא נכון ולא תקני, באופן בו הוטעו הרכנים לחשב כי הינו עומד בסטנדרטים הריאומיים ואף למעלה מכך. בכך הפירו הנتابעות את החובה החוקקה החלה עליהם כשלא גילו לתובעות פרטימס מהותיים הנוגעים למוצר וגרמו להטעייה החמורה תוך פגיעה באוטונומיה שלן.

ג. **בסעיף 3 (3.3) לתקן נקבע כי על כל "סימון להיות נכון, לא מיטה - וניתן להוכחה".**
סעיף שלבטה הופר בענייננו.

יא. **בסעיף 6 לתקנות בריאות הציבור (מזון) (סימון) (1935) קובע כי "כל חביבה או פתק אסור שיהיא רשום על פניו או שיובילו אליו סימון - כתובת - תיאור צירורי או איזו הערת אחרת אשר יש בהם... כדי להביא את הקונה לידי סברה כי טיבו של החומר שהביבה או ערך המזון שלו הם שונים מן הטיב וערך המזון האמתיים שלו".**

יב. חובת גילוי החלה על הנتابעות הופרה, עת הן לא פירטו לכל צרכניהם על התוכנות ואופי המוצר. פירוט מדויק בהתאם לחובה הסימון הקוגניטיבית, היה מביא לכך שהتابעות והרכנים לא היו מבאים את העסקה לפועל מלכתחילה, דבר שהיה ידוע להן היטב.

יג. **הטעיתן החמורה של התובעות, אשר נצלו ע"י הסתרת פרטים מהותיים מעיניהם,** הנוגעים לאיכות המוצרים ומרכיביהם, מהוות עושק לכל דבר ועניין, בהיעדר גילוי נאות שנעשה באופן מכובן על מנת להוציא מה التابעות בספס בניגוד לדין.

יד. **אי קיום הוראות הדין, הסב ומסב לתובעות ולרכנים נזק כללי, כאשר הדרך האחת והיחידה לאכוף על הנتابעות את קיום הוראות הדין הינה באמצעות הכלים המתקרבים**
תובענה ייצוגית.

טו. **לאור לכך שחוק הגנת הרכן מעניק סעד של פיצוי בשל הפרת הוראותיו, הרי שאין ספק כי הדבר כולל גם השבת התמורה לתובעות או לפחות חלקה. זאת עקב הפרת הוראות קוגניטיות, שאינן משותמאות לשתי פנים, אשר גורמת בכך להטעית הרכנים.**

טו. **הטעיתן וניצולו של התובעות אשר רכשו וצרכו מוצר נחות, מהוות ללא ספק עושק והפרת חובת גילוי הנאות של פרט מהותי בעסקה ו/או של תבונה ייחודית של המוצר**
ומצדיק את ביטול העסקה והשבת התמורה.

6.2 עלילת תביעה מתוקף חוק החוזים

א. סעיף 15 לחוק החוזים (חלהק כלל), תשל"ג 1973 (להלן: "חוק החוזים"), מKENA לתובעות את הזכות החוקית לפעול לביטול החוזה עם הנتبעות, תוך עמידה על כל סעד המגיע להן:

"15. מי שהתקשר בחוזה עקב טעות שהוא תוצאת הטעה שהטעה
הצד השני או אחר מטעמו, רשאי לבטל את החוזה; לעניין זה,
"הטעה" - לרבות אי-גילוי של עובדות אשר לפי דין, לפי נהוג
או לפי הנسبות היה על הצד השני לגלוון".

ב. סעיף 22 לחוק החוזים, מוסיף וקובע כי אין בהוראות פרק ב' לחוק החוזים כדי לגרוע מזכאות התובעות לכל תרופה אחרת.

ג. התובעות יטענו כי בהתנהגות הנتبעות, אלו גרמו להטעיתן ולהטעיתם חברי הקבוצה. התובעות ניזוקה בעלות המוצר באופן ישיר וזכאות להשבת התמורה ולפחות חלקה.

ד. לפיכך, העסקה בין הנتبעות לתובעות הינה בטלה מעיקרה, עת מקור העסקה נובע מהטעיה וגרימת הסתמכות לא נכונה.

6.3 עילית הפרת חובות חוקת

א. סעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], קובע את יסודות עולות הפרת חובות החוקקה, בהטיילו אחריות על מי שאינו מקיים חובות חוקית המוטלת עליו, ובאשר גרם בכך לאדם אחר לנזק:

"(א) מפר חובות חוקת הוא מי שאינו מקיים חובות המוטלת עליו על פי כל חיקוק - למעט פקודה זו - והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד לטובתו או להגנתו של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק מסויג או מטיבעו של הנזק שאליו נקבעו החקוק; אולם אין האדם الآخر זכאי בשל ההפרה לתרופה המפורשת בפקודה זו, אם החיקוק, לפי פירושו הנכון, התכוון להוציא תרופה זו.

(ב) לעניין סעיף זה רואים חיקוק כאילו נעשה לטובתו או להגנתו של פלוני, אם לפי פירושו הנכון הוא נועד לטובתו או להגנתו של אותו פלוני או לטובתם או להגנתם של בני-אדם בכלל או של בני-אדם מסויג או הגדר שעומם נמינה אותו פלוני."

ב. חמישה יסודות לעולות הפרת חובות החוקקה:

1. קיומם חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק.
2. החיקוק נועד לטובות הנזוק.
3. המזיק הפר חובה חוקית.
4. נגרם נזק לנזוק עקב ההפרה.
5. הנזק הינו אחד מהנזקים אליהם התכוון דבר החוק.

ראה לעניין זה ע"א 145/80 וענין נ' מ.מ. בית-شم (פורסם בנבו) (להלן: "בפ"ד וענין").

ג. בעניין נשוא התביעה דן, הנتابעות בכוונה תחילתה לא הקפידו על חובת הציון הקוגנטית של המוצרים, ובכלל זה, ציון שם המוצר האמייתי לפי תקן מיוחד ורשמי (בשנתבעת 1 אף נתבעת על כך בעבר והתחייבה שלא לשוב ולבצע הטעה זו). במשיחן, הפירו את החובה החוקה החלה עליון שלא גילו ל佗עות פרטים מהותיים הנוגעים למוצר וגרמו להטיעיתה החמורה תוך פגיעה באוטונומיה שלhon.

ד. בהפרת התקנים הרשמיים הנ"ל, הופרה החובה לפעול על פייהם המउוגנת בסעיף 9 לחוק התקנים, תשג"י-1953.

ה. חובת הגילוי על פי דין שהווצה במסגרת בקשה אישור הופרה, עת לא פירטו לכלל הצרכניים על התוכנות ואופי המוצר. פירוט מדויק בהתאם לחובה הסימון הקוגנטית, היה מביא לכך שה佗עות והצרכניים לא היו מביאים את העסקה לפעול מלבתachelה, דבר שהיה ידוע היטב לנتابעות.

ו. הנتابעות דרשו ברגל גסה את הוראות החיקוק הנ"ל, כאשר בחרו לעשות דין לעצמן באימtan מידע בסיסי, מהותי וחינוי בידי ה策ן. זאת מתוך כוונה תחיליה לשולב מה策ן את יכולת לאמוד את תוכנותיו הייחודית של המוצר.

ז. בכך, נتمלאו כל היסודות לעוות הפרת החובה החוקה, כפי שנמנו בבפ"ד וענין.

6.4 פגיעה באוטונומיה

א. הפסיקת הכירה בעוולה זו כזו המקימה עילה לפיזוי, כפי שהדבר בא לידי ביטוי ביתר שעת, בע"א 1338/97 תנובה נגד ראבי (פורסם בנבו), במסגרתו נקבע בין היתר כך:

"הנזק הלא ממוני לו טוען התובעת, מאופיין בתחושת הגועל הנובעת מכך שמדובר בסיליקון, על כל המטען האסוציאטיבי המלווה חומר זה. לדעתתי, נזק מסווג זה הוא לכואורה נזק בר-פיזי. הטעה בדבר

תכלות החלב במקורה זה היא, כאמור, בגין פגיעה באוטונומיה של הפרט. אנו עוסקים במוצר מזון. זכותם של צרכנים היא לקבוע מה יכנסו לפיהם ולוגופס ומה יימנו. מי שרצה, למשל, לצרוך רק מזון בשר, ויסטבר לו בדייעבד שהמזון שהווג תוק הטעה איינו כזה, יחש תחושת גועל ופגיעה באוטונומיה שלו. כך יחוש גם מי שצורך רק מזון אורגני והסתבר לו בדייעבד שמזון שפורסם כמזון אורגני איינו כזה. מי שתובעת לknות חלב דל שומן דווקא, לא יסביר עמו כך שיכרתו לו תוק הטעה חלב שבו אחוז השומן גבוה, ולהפוך. בכל המקרים הללו ובמקרים רבים אחרים שניתן להעלות על הדעת, ישנה פגיעה באוטונומיה של הפרט, אף שאינו עמה נזק גופו או סכנה ממשית לנזק גופו. לכל צרכן וצרכו העדפות בנוגע למזונותיו, העדפות המבטאות לעיתים את האידיאולוגיה בה הוא מאמין בדרך החיים נוכנים או בריאים. אפן, זה שאינו שומר בשרות יוכל לומר לשומר הבשות: מה קרה אם אכלת מזון שאינו כשר; לא נגרם לך כל נזק. לא זו השקפתו של מי שתובעת לשומר על בשרות או לאכול רק מזון אורגני או מזון דל שומן. הפגיעה באוטונומיה של הפרט במצדיקה פיזי הוכרה כבר בפסקתו של בית משפט זה: ע"א 2781/93 דעקה נ' בית החולים רמאל חיפה, פ"ד נג(4) 526). בעניין זה לא נמסר למוטפלת מידע שהיה צריך להימسر לה בהתאם לחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996. הטיפול הרפואי שבוצע לא גרם נזק. התביעה התבessa על פגיעה באוטונומיה בטענה שעצם ביצועו של טיפול ללא הסכמה הוא-הוא הנזק. ...

לשאלה באיזו מידת עוגמת נפש של צרכן במצב דברים זה היא בבחינת נזק הנובע ממהלכם הטבעי של הדברים אין תשובה אחידה אשר קורצת מעור אחד. עשוים אכן להיות מצבים קיצוניים בהם הטעה לגבי מרביביו של מוצר אכילה, גם כאשר בהם נזק בריאותי, עשוי להיות בעלת חשיבות מיוחדת לצרכן מהיבטים שונים: למשל, מהבחןינה ערבית, מבחינת השקפת עולמו, או עקב קיומה של העדפה מוגדרת למוצר בעל מרכיבים מסוימים לצורך השגת תכלית ספציפית. כך למשל, הצגת מוצר אכילה כקשר למורות שאינו כשר, או הצגת מזון כמזון אורגני אף שאינו כזה, או הצגת מוצר כדיל-שומן בעודו שלמעשה הוא רב-שומן עשוות במקרים מסוימים להויליד נזק לא ממוני שניתן לומר במידה וודאות כי הוא גרם באורה טבעי ובמהלכם הרגיל של הדברים כתוצאה ישירה מעולות הנتابע. בסוג מקרים אלה, מצוייה בלב הצרכן העדפה ברורה ומוגדרת למוצר בעל איפיון מסוים – בין העדפה שמקורה בערכי דת והשקפת-עולם, בין העדפה הנובעת מערבי טבעונות, ובין העדפה הבוניה על תכלית שלטוט בהיקף הקלוריות הנוצרות מהמזון, וכיוצא באלה עניינים. פגיעה בהקשרים אלה בזכותו של הצרכן לבחור את המוצר הרואוי בעניינו היא פגעה

משמעות בתחום העדפותיו פרטי, ונזקו הכללי מפגיעה זו אינו ק莎 להויכה..."

ב. אין כל ספק כי הטעיות התובעות גרמה להן לאי נוחות רבה באופן העולה כדי פגיעה באוטונומיה שלhn.

ג. התובעות מעריכות את הפגיעה באוטונומיה שלhn ב- 33 לפ כל אחת.

6.5 עילה בהתאם לעשיית עושר ולא במשפט:

א. סעיף 1(א) לחוק **עשיית עושר ולא במשפט**, תשל"ט-1979 (להלן: "חוק **עשיית עושר ולא במשפט**") קובע כך :

"מי שקיבל שלא על פי זכות שבדין נכס, שירות או טובת הנאה אחרת (להלן - **הזוכה**) שבאו לו מאדם אחר (להלן - **המזוכה**), חייב להשיב למזכה את הזוכה, ואם השבה בעין בלתי אפשרית או בלתי סבירה - לשלם לו את שווייה."

ב. הנتابעות הטעו את ל Kohotihon, חברי הקבוצה, ובכך התעשרו שלא כדין על חשבונם. חברי הקבוצה זכאים לקבל את כספם ו/או חלקו בחזרה.

ג. על כן, טוונות התובעות כי יש לחייב את הנتابעות להסביר לצרכנים את כספם, בהתאם לקריטריונים אשר יקבעו ע"י בית המשפט הנכבד.

7 הסעדים לחברי הקבוצה

א. כאמור, מותבקש ביהם"ש הנכבד לפ███ לחברי הקבוצה סך של 1,800,000 לפ בגין השבת סכום התמורה וכן בגין נזק בלתי ממוני.

ב. סעיף 20(א) לחוק **תובנות ייצוגיות**, מאפשר לבית המשפט להפעיל שיקול דעת בעניין פסיקת פיצוי ל_kvocah.

הכללו הוא, כי בית המשפט יפסוק פיצוי ספציפי לכל חבר וחבר ב_kvocah. אם תישאר יתרה לאחר החלקה לחברי הקבוצה שאוטרו, תועבר זו לאוצר המדינה :

"20. (א) הכריע בית המשפט בתובנה הייצוגית, כולה או חלקה, לטובת הקבוצה שבשמה נוהלה התובנה הייצוגית, כולה או חלקה, רשאי הוא במסגרת החלטתו על מתן פיצוי כספי או סעד אחר לחברי הקבוצה להורות, בין השאר, הוראה במפורט להן, לפי העניין, ובבלבד שלא יהיה בכך כדי להכביר במידה העולה על הנדרש על חברי הקבוצה או על בעלי הדין:

- (1) על תשלום פיצויי כספי או על מתן סעד אחר, בשיעור ובאופן שיקבע, לכל אחד מחברי הקבוצה שהוכחה זכאותה לפיצוי או לسعد כאמור;
- (2) על כך שככל חבר קבוצה יוכל זכאותה לפיצוי כספי או לسعد אחר;
- (3) על תשלום פיצויי כספי בסכום כולל ועל אופן חישוב חלקו של כל חבר קבוצה, ובביד שסכום הפיצוי הכלול ניתן לחישוב מדויק על יסוד הראיות שבפני בית המשפט; הורה בית המשפט על תשלום פיצויי כספי בסכום כולל כאמור, רשיי הוא להורות בדבר חלוקה בין חברי הקבוצה, באופן יחסית לנזקיהם, של יתרת הסכום שתיתוור אם חבר קבוצה, אחד או יותר, לא דרש את חלקו, לא הוכיח את זכאותה לפיצוי או לسعد, לא אותר או שלא ניתן חלק לו את חלקו מסיבה אחרת, ובביד שחבר קבוצה לא יקבל פיצוי כספי או סעד אחר מעבר למילוא הפיצוי או הסעד המגיע לו; נותרה יתרת סכום לאחר החלוקה לחבריו הקבוצה כאמור, הורה בית המשפט על העברתו לאוצר המדינה".

ג. לאור כך שיהא זה קשה עד בלתי אפשרי לאתר את כל חברי הקבוצה, מוצע כי במקרה שכזה יעשה בית המשפט שימוש בסמכותו על פי סעיף 20(ג) לחוק, הקובל מנגנון ייחודי לפסיקת פיצויו לטובת הציבור, באופן הבא:

"(ג) מצא בית המשפט כי פיצויי חברי הקבוצה, כולל או חלקם, אינם מעשי בנסיבות העניין, בין משומות שלא ניתן להזותם ולבצע את התשלומים בעלות סבירה ובין מסיבה אחרת, רשיי הוא להורות על מתן כל סعد אחר לטובת הקבוצה, כולל או חלקה, או לטובת הציבור, כפי שימצא לנכון בנסיבות העניין".

ראה לעניין זה גם פסק דין של כבוד השופטת מ. נאור במסגרת ע"א 1338/97 תנובה נגד ראבי (פורסם בנבו), במסגרתו נקבע כך:

"שאלת הסעד ושאלת הגדרתה של "הקבוצה" הן שאלות שיש ביניהן, כפי שנראה, קשר גומלין הדוק. בית המשפט עמד בצדק על כך שאין דרכם של צרכנים לשמר קבלות בגין רכישת חלב, ויהיה קושי במשפט עצמו בהבאת ראיות בידי תובעים פוטנציאליים. נראה לי שפטורון אפשרי לקושי בזיהוי חברי הקבוצה שסביר שאכן יתעורר הוא שיקבע פיצויי לטובת הקבוצה או לטובת הציבור... לבית המשפט סמכות רוחבה לקבוע את הסעד, ועמדותיה היא שוגם בתביעות לפי חוק הגנת הצרכן ניתן לקבוע סעד לטובת הציבור או לטובת הקבוצה".

8 סיכום

- א. לבית המשפט הנכבד הסמכות לדון בתביעה.
- ב. בית המשפט הנכבד מותבקש לאשר התביעה בשם הקבוצה כנגד הנتابעות, ולהחייב את הנتابעות לשלם כל אחת 1,800,000 ש"ח ל_kvוצה.

ג. להורות על מתן צו עשה כנגד הנتابעות המורה להן לא להציג המוצרים כ"יין" לרבות ע"י הציגם תחת קטגוריות היין.

ד. לפ██וק שכר טירה לעורך דין של התובעות, על פי שкол דעתו לפי הפרמטרים שנקבעו על ידי ביהמ"ש העליון בפסק הדין בעניין ע"א 10/2046 ריכרט ואח' נגד שם (פרופס בנוו 22.5.12), ובהתאם לקריטריונים הקבועים בסעיפים 22 ו- 23 לחוק תובענות ייצוגיות.

גולן נפתלי, עו"ד

ב"כ התובעות